

Prelatovo pismo (lipanj 2010.)

Isus Krist je jedini Posrednik između ljudi i Boga, ali On želi da surađujemo s Njim na tom zadatku.

6.06.2010.

Predragi, neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Euharistijska Žrtva na koju nas Krist svaki dan poziva uvodi nas u srce vazmenog Otajstva. Svaki put kada slavimo ili prisustvujemo svetoj Misi, sudjelujemo na uzvišenom činu

ljubavi koju je Krist ostvario na Križu i prema kojoj je usmjerio čitav svoj život. Ali ima trenutaka i okolnosti u kojima klanjanje i djelo zahvale, zadovoljština i molba koje uzdižemo Bogu po Kristu u svetoj Misi poprimaju poseban izgled.

Tom klicanju i zahvalnosti Bogu za veliki dar koji moramo svaki dan aktualizirati pridružuje se liturgija svetkovina koje smo slavili ili ćemo ovih dana slaviti, jer one nas uvode u prisno zajedništvo s različitim aspektima Kristova otajstva i istovremeno nam pružaju posebnu milost.

Djela apostolska nam pričaju da se u prvoj Crkvi Duh Sveti pokazao na Duhove poput silnog vjetera i ognjenih jezika koji su se spustili na glavu Apostola, ispunjajući ih svojim darovima i dajući im mir koji im je sam Učitelj obećao: *mir vam ostavljam, mir vam svoj dajem*[1].

Posred tih znakova dolaska Duha Svetoga Gospodin nam daje raspoznati i učinke Tješiteljeva djela u dušama koje se poučljivo otvaraju njegovoj milosti.

U silnom vjetru koji se spominje otkrivamo božansku moć, koja je sposobna otkloniti najteže prepreke, a također i svjež i zrak koji rastjeruje toksične oblake koji često truju okolinu. **Taj znak** – kaže Benedikt XVI – **pojašnjava potrebu za čistim zrakom, kako za pluća u fizičkom smislu, tako i za srce u duhovnom, zrak koji je zdrav za duh, a to je ljubav**^[2]. Ognjeni nam jezici govore o gorućoj Ljubavi koja želi zapaliti srce ljudi. Ta se vatra **spustila nad sakupljene Apostole, obuzela ih je i saopćila im novu Božju vatru**. Na taj se način ostvaruje ono što je prije rekao Gospodin Isus: "Oganj dođoh baciti na zemlju pa što hoću ako je već planuo!" (*Lk 12, 49*). **Apostoli su skupa s vjernicima**

**različitih skupina ponijeli tu
božansku vatru do zadnjih granica
zemlje; tako su otvorili put
poniznosti, svijetli put, surađivali
su s Bogom koji svojom vatrom želi
obnoviti lice zemlje[3].**

Zahvalimo se Blaženoj Djevici Mariji
za njezin neprekidan zagovor
pomoću kojega postajemo osjetljivi
prema nadahnućima Duha Svetoga
kao što se dogodilo s apostolima koji
su bili okupljeni oko Nje u sobi
Posljednje večere. Mislim posebno na
dobra koja nam je Ona postigla za
vrijeme mjeseca svibnja kada smo je
nastojali častiti istinskom djetinjom
pobožnošću, a konkretno se osvrćem
na poziv da se prisno obraćamo
Isusu.

S druge strane, prošla nedjelja, na
blagdan Presvetoga Trojstva, bila je
još jedan poziv s Neba da svoje misli i
srce smjestimo ondje gdje nalazimo
pravu radost: uz Oca, Sina i Duha

Svetoga, jedinog Boga koji ispunja svemir i koji po milosti boravi u našem srcu i želi nas primiti u konačno jedinstvo svojega života u Nebeskoj slavi. Kako smo molili Trisagium Angelicum u danima prije Presvetoga Trojstva? Jesmo li bili kao jeka anđelima koji bez prestanka hvale Presveto Trojstvo? A nastavljamo li nakon što je prošao blagdan težiti za tim da se obraćamo svakoj od božanskih Osoba, razlikujući ih bez razdvajanja?

Želim vam ispričati jedan događaj. U Očevoj kapeli u Rimskom kolegiju Svetoga Križa uklesane su u mramoru na čelu baldahina riječi BENEDICTA SIT SANCTA TRINITAS ATQUE INDIVISA UNITAS. Sveti je Josemaría često dolazio tamo dok još nije bilo sve gotovo, a nije dobro vidio. Znao je napamet tekst koji je napisan, ali uvijek bi pitao uz poziv na molitvu: što je tamo napisano? O,

kad bi čitav naš život bio hvala
Jednom i Trojedinom Bogu.

Sada se pripremamo na svetkovinu
Tijelova i Presvetog Srca Isusova,
koje su toliko sjedinjene međusobno
ne samo vremenski već i stoga što
pokazuju veliku ljubav koju je Bog
postavio u ljude. ***Ljubav nam se
očituje u utjelovljenju, u onoj
otkupljujućoj preobrazbi Isusa
Krista na zemlji koja Ga dovodi do
posljednje žrtve, one na Križu. I ta
se ljubav očituje na Križu s jednim
novim znakom: jedan mu od
vojnika kopljem probode bok i
odmah poteče krv i voda(Iv 19,34).
Voda i krv Isusova govore nam o
predanju koje je dokraja
ostvareno, do consummatum
est(Iv 19,30), svršeno je, iz ljubavi.***
[4]

Upravo na svetkovinu Presvetog Srca
Isusova, 11. lipnja, završava
Svećenička godina. Nastavimo moliti i

govoriti drugim ljudima da mole za svećeničke pozive, za svetost svećenika i cijeloga kršćanskoga naroda. Molim Gospodina da taj zaziv, koji smo za vrijeme prošlih mjeseci nastojali pojačati, nikad ne prestane u našoj duši; također i kako bi utihnuli oni koji napadaju to predivno svećenstvo.

Pred nekoliko sam dana bio na hodočašću u Torinu da bih molio pred svetim Platnom koje je izloženo kako bi se vjernici molili. Kada vidimo koliko muke smo nanijeli Gospodinu, nastaju u nama veliki osjećaji. Kao što je rekao Ivan Pavao II., "*sveto Platno je zrcalo Evandjelja*. Zapravo, ako se promatra to sveto platno, ne može se odbaciti misao da slika na tom platnu ima duboku relaciju s onim što pripovijedaju Evandjelja o muci i smrti Isusovoj i svaki se čovjek osjeća unutarnje impresioniran i ganut dok ga promatra."[5]

Išao sam se pokloniti *Sindonu* u pratnji svih vas – kao što to uvijek činim – kako bih molio Gospodina da u našem srcu zapali vatru Duha Svetoga. Kao što je rekao Benedikt XVI. nekoliko tjedana prije, kada se vratio iz Piemonta, **to sveto platno može hraniti vjeru i oživjeti kršćansku pobožnost, jer nas potiče da pođemo do Kristova Lica, Kristova Tijela koje je raspeto i uskrsnulo, da promatramo vazmeno Otajstvo, središte kršćanske poruke.**[6]

Gledati Boga, promatrati lice Isusa Krista, biti zauvijek sretan u viziji božanske slave, sastavlja najdublju želju svih ljudskih bića, iako milijuni ljudi nisu svjesni tog nadahnuća. Sjećam se težnje našega Oca da promatra Gospodinovo lice. Govorio nam je da je ta želja ***razumna. Oni koji se vole, nastoje se vidjeti. Zaljubljeni imaju oči samo za svoju ljubav. Zar to nije logično?***

Ljudsko srce osjeća taj imperativ. Lagao bih kad bih negirao da me toliko pokreće težnja da promatram lice Isusa Krista.

Vultum tuum, Domine, requiram (Ps 26, 8), tražit ću, Gospodine, lice tvoje. Želim zatvoriti oči– dodao bi, posebno posljednjih godina svojega zemaljskoga života –i misliti na to da će doći trenutak kada Bog bude htio, kada ću Ga moći vidjeti, ne kao kroza zrcalo, u zagonetki (...) - licem u lice! (1 Kor 13, 12). Da, djeco, žedna mi je duša Boga, Boga živoga: o, kada ću doći i lice Božje gledati? (Ps 41, 3).[7]

Gajimo i mi tu težnju tražeći Isusa Krista u Svetohraništu – gdje se nalazi stvarno prisutan – i u svojoj duši u milosti. Nastojmo Ga susresti također i u članovima Crkve, njegovu mističnom Tijelu, posebno u bespomoćnima: bolesnima, siromašnima, onima koji trpe progone zbog svojih religioznih

uvjerenja, onima koji trpe svakojaku nepravdu u tolikim mjestima po svijetu. Ni prema kome ne smijemo biti ravnodušni; svi smo pozvani da budemo članovi Kristova Tijela koje je uskrsnulo i nastavlja djelovati u povijesti; živi članovi, svaki prema svojoj funkciji, znači, u zadatku koji nam je Gospodin želio povjeriti,[8] posredstvom utjelovljenja u Sebe samoga u Krštenju.

U predragoj dubini tog sakramenta ukorijenjena je naša kršćanska bit. Naš poziv na svetost i apostolat konkretizira se u svijesti o našem posredništvu u Kristu Isusu za spasenje svijeta. Kako su nam jasne ove riječi svetoga Josemarije!

Apostol: to je kršćanin koji je krštenjem postao Kristov kalem i koji se tako s Njime poistovjetio; koji je svetom potvrdom oboružan na borbu za Krista, koji je pozvan služiti Bogu u svijetu, na osnovi općeg svećeništva svih vjernika

*koje mu dodjeljuje stanovito
sudjelovanje u Kristovu
svećeništvu, koje – makar od
službenog svećeništva dosta
različito – omogućuje sudjelovanje
u crkvenom kultu i pomaže
ljudima na njihovu putu prema
Bogu svjedočenjem, riječima i
primjerima, molitvom i pokorom.*
[9]

Uživajmo u tim mislima sada kada
završava *Svećenička godina* i
nastojimo izvući osobne zaključke.
Može nam poslužiti i drugi savjet
svetoga Josemarije u *Kovačnici*: *Isus
Krist, Dobri Sijač, svakog od nas
svoje djece stišće – kao zrnje
pšenice – u svojoj šaci; preplavljuje
nas svojom Krvlju, bistri nas, čisti,
opija!...; a zatim nas velikodušno
baca po svijetu, jednog po jednog:
jer se žito ne sije na vreće, nego
zrno po zrno.*[10]

Na prvom mjestu Gospodin nas ***preplavljuje svojom Krvlju*** uz pomoć sakramenata i tako nas ***bistri, čisti, opija!*** - vodi nas prema svetosti. Ali samo ako to želimo, ako pustimo Tješitelja da djeluje, jer On je Umjetnik koji nas poistovjećuje s Isusom.

Moramo tražiti kontakt s Presvetim Gospodinovim Čovještvom u Pokori i u Euharistiji. Moramo asimilirati njegov nauk, ne samo u čitanju Svetoga pisma i u želji da zadobijemo i poboljšamo naučno obrazovanje već ustrajući u iskrenom razgovoru s Njim u molitvi: moleći da njegova Riječ dođe do naskrivenijeg mjesta našeg sirotog ja i neka ispuni naše poticaje i želje. Moramo željeti da nas On vodi: slijediti njegove stope, učiti od njega kreposti, kako bismo se sve više poistovjetili s njegovim načinom osjećaja, razumijevanja i ljubavi.

Nakon što Duh Sveti ostvari u nama to djelovanje – ili bolje istovremeno – Gospodin nas ***baca po svijetu***, kao sijač rasipa pšenično sjeme po brazdi kako bi ono dalo plod; pošto smo mi sami jedinstvo između Boga i ljudi zahvaljujući svojoj *svećeničkoj duši*. Posvećeni službenici posjeduju osim toga službeno svećeništvo koje su primili u Sakramentu svetoga reda, a koji im omogućuje da nastupaju *in persona Christi Capitis*, kako bi Krist Glava Crkve bio prisutan u liturgijskom slavlju.

U Opusu Dei dao nam je Gospodin poseban poziv, unutar zajedničkog kršćanskog poziva, koji nas potiče da Mu služimo u duhu koji je sveti Josemaría prihvatio godine 1928. Na temelju pečata na krštenju posebna milost poziva u Djelo potiče nas da pomognemo Kristu u spasenju duša, uvijek, ali ne zato što bismo bili bolji od drugih. Isus Krist je jedini Posrednik između ljudi i Boga,[11] ali

On želi da surađujemo s Njim na tom zadatku.

Najprije se moramo sasvim pobožno sjediniti sa Žrtvom Kristovom u Misi. Čitav život, zbog povezivanja s Euharistijom, pretvara se u čin klanjanja, zahvale i zadovoljštine: pretvara se u potpuno predanje naše osobe i našega djelovanja kao sredstva Isusa Krista u svijetu. Pretvarajući naš dan u **jednu Misu** – kako je rekao naš Otac – stvarno smo *Euharistijske duše*: muškarci i žene koji se trude da čitavo svoje ponašanje prikažu kao ono božanskoga Učitelja.

Dakle, u mogućnosti smo da pomognemo svim ljudima da prime plodove Otkupljenja; pretvaramo se u sredstva Kristova za poučavanje u njegovu nauku, kako bismo ih približili izvoru milosti, a to su sakramenti, i kako bismo ih vodili stazama vječnoga života, započinjući

i kod sebe tu svakodnevnu promjenu. Pod vodstvom Duha Svetoga zaista ćemo pratiti Gospodinove korake i u nama će se ostvariti ta težnja svetoga Josemarije: ***Život dati za druge. Samo tako se živi životom Isusa Krista; tako s Njim postajemo jedno.***[12]

Približava se još jedna godišnjica odlaska našega Oca u Nebesku kuću. Vjerom se utječimo njegovu zagovoru u ovim tjednima koje preostaju do 26. lipnja kako bismo i mi, vjerno slijedeći njegov primjer i nauk, znali suobličiti svoj život s Kristovim, sve dok ne postanemo jedno s Njim.

Dan prije spominjemo se ređenja prva tri svećenika Djela koji su nam ostavili tolike tragove vjernosti. Bili su uvijek na Božjoj strani, pa su stoga znali uvijek biti sasvim poučljivi prema onom što ih je naš Otac molio kako bi vjerno ostvarili Opus Dei u

služenju Crkvi. O njima se govorilo, a misleći i na našeg Utemeljitelja: zaredio ih je, a sada ih „ubija“ radom. Obratimo pažnju, svatko od nas – bilo svećenik bilo laik – na to da je potrebno naučiti ne reći „dosta“ pred zahtjevima svoje svećeničke duše.

Nastavite biti sasvim sjedinjeni s mojom molitvom i nakanama. Posebno se oslanjam na bolesne – koji u Djelu neće nikad nedostajati – i na one koji trpe iz bilo kojeg razloga. Ako sjedine svoje patnje s Kristovim Križem, prikazujući radosno svoju patnju i bol, mogu se pretvoriti – posred svoje slabosti – u čvrste stupove koji podržavaju druge.

Svom svojom ljubavlju blagoslivlja
vas

Vaš Otac

+ Javier

Rim, 1. lipnja 2010.

[1] *Iv* 14, 27.

[2] Benedikt XVI., Homilija na svetkovinu Duhova, 31.5.2009.

[3] Benedikt XVI., Homilija na svetkovinu Duhova, 23.5.2010.

[4] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 162.

[5] Ivan Pavao II, Govor u Torinu, 24.5.1998.

[6] Benedikt XVI., Govor na generalnoj audijenciji, 5.5. 2010.

[7] Sveti Josemaría, bilješke iz jednog razmatranja, 25.12.1973.

[8] Benedikt XVI., Govor na generalnoj audijenciji, 5.5.2010.

[9] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 120.

[10] Sveti Josemaría, *Kovačnica*, br. 894.

[11] Usp. 1 *Tim* 2, 5.

[12] Sveti Josemaría, *Križni put*, 14. postaja.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/prelatovo-pismo-
lipanj-2010/](https://opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-lipanj-2010/) (25.02.2026.)